

Η ΠΡΩΤΗ ΜΑΪΟΥ

Ἡ πρώτη Μαΐου ἑορτάζεται ἐν Κερκύρα κατὰ τρόπον, ὅσον μοι γνωστὸν, διαφέροντα ἀπὸ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἡμέρας ταύτης ἐν ταῖς λοιπαῖς ἑλληνικαῖς χώραις. Οἱ ἀγρόται φέρουσιν τὴν ἡμέραν ταύτην εἰς τὴν πόλιν κορμὸν κυπαρίσσου, οὗ τὸ φύλλωμα ἔχουσιν ἐστολισμένον διὰ ξυλίνων στεφανῶν, ἃς ἐπικοσμοῦσι διὰ ταινιῶν πολυχρώμων, ὧν τοῦ Πάσχα κοκκίνων, κώνων πίτους καὶ κινάρας καὶ ἄλλων ὀπωρῶν κεχρυσωμένων, περιγεργῶν καὶ τῶν τοιούτων. Τὸ δένδρον τοῦτο τοῦ Μαΐου ἐνθυμίζει πως τὸ παρὰ τοῖς φράγκοις δένδρον τῶν Χριστουγέννων. Ἄδουσι δὲ οἱ χωρικοί, οἱ τὴν κυπαρίσσον κρατοῦντες πρὸ τῶν οἰκιῶν ἐκάστων τὸ ἑξῆς ᾄσμα:

Καὶ ἂν εἶνε μὲ τὸν ὄρισμό, νὰ ποῦμε καὶ τὸ Μάϊ
Μπρὲ 'μπῆκ' ὁ Μάϊς, μπρὲ 'μπῆκ' ὁ Μάϊς, μπρὲ 'μπῆκ'

[Ὁ Μάϊς ὁ μῆνας,

ὁ Μάϊς μὲ τὰ τριαντάφυλλα καὶ ὁ Ἀπρίλις μὲ τὰ ρόδα.
Ἀπρίλι, Ἀπρίλι ἀφόρετα. Μάϊ μου κανακάρι,
π' ὄλο τὸν κόσμον γιόμισες ἀπ' ἄνθη καὶ λουλούδια.
Λουλούδις, λουλούδις, λουλούδις μου κόρη
νὰ 'πάη νὰ δώση τὸ φιλί πρὶν θρέξη, πρὶν χιονίσση,
πρὶν καταβάση ὁ ποταμὸς καὶ σόρον τὰ ποτάμια.
Καὶ 'δῶ 'ποῦ τραγουδήσαμε πέτρα νὰ μὴ βρέξη.
Καὶ ἀφέντη κύρ . . . χρόνους πολλοὺς νὰ ζήσης
νὰ ζήσης χρόνους ἑκατὸ καὶ νὰ τοὺς ἀπεράσης!.
Πολλὰ εἴπαμε τάφεντη μας, νὰ 'ποῦμε τῆς κυρᾶς μας.
Κυρὰ χρυσή, κυρ' ἀργυρῆ, κυρὰ μαλαματένια,
'ποῦ σὲ γτενίζει ὁ Ἐρωτας μὲ τὰ χρυσὰ του κτένια,
μὲ τὰ χρυσὰ, μὲ τὰργυρὰ, μὲ τὰ μαλαματένια.
Καὶ ἄνοιξε τάξιόν σου πογγί τὸ μαργαριταρένιο
καὶ βίλε τὸ χερὰσί σου τὸ καλομαθημένο,
καὶ ἂν ἔχης γρόσια φέρε τα καὶ ἂν ἔχης καὶ παραδες
καὶ ἂν ἔχης καὶ γλυκὸ κρασί, φέρε νὰ μᾶς κεράσης.
Καὶ ἴστων παιδιῶν σου ταῖς χαραῖς κουφέτα νὰ μοιράσης
ὄχι κουφέτα μοναχὰ, μόν' καὶ πολλὰ καρύδια
καὶ πληθεῖο τὸ γλυκὸ κρασί νὰ πιούη τὰ παλληκάρια.
Καὶ 'δῶ 'ποῦ τραγουδήσαμε νὰ λθοῦμε καὶ τοῦ χρόνου
καὶ τὴν ἡμέρα τῆς Λαμπρῆς μὲ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη (δὶς).

Καὶ τὸ μὲν ᾄσμα ἄδεται καὶ ἀλλαχού τῆς Ἑλλάδος, ὡς φαίνεται· ἡ δὲ περιφορὰ τῆς κυπαρίσσου καὶ τὰ ἰδιαίτερα ἔθιμα τὰ συνοδεύοντα τὸν ἑορτασμὸν τῆς πρωτομαγιάς ἀνήκουσιν, ὅσον τοῦλάχιστον ἐμοὶ γνωστὸν, εἰς μόνην τὴν Κέρκυραν².

*
*

Ἐν Κύνθῳ κατὰ τὴν πρωτομαγιάν ἄδεται ὑπὸ τῶν κατοίκων δι' ἤχου ὄλωσ ἐπιχωριάζοντος τὸ ἑξῆς δημῶδες ᾄσματιον:

Ἦρχεν ὁ Μάϊς κειπέ μου
νὰ πά' νὰ τοῦ θερίσω.
Μὰ γὼ γιὰ τὸ χατηρί του
δὲν πάω νὰ μαυρίσω.
'Ὤχου, Μάϊ παινεμένε
καὶ 'ς τὸν κόσμον ἔακουσμένε.

1. Ἡ ἄλλως:

Καὶ ἀφέντη κύρ. . . 'ψηλό μου κυπαρίσι
'ποῦ τῶνομά σου ἀκούεται Ἀνατολή καὶ Δύσι.

2. Ἀπεσπάσθη ἐκ τῶν Ἑκκερκαϊκῶν ἀνεκδότων τοῦ κ. Σπυρ. Π. Λάμπρου.

Τὸ Μάϊ ἐγεννήθηκα
καὶ μάγια δὲν φοδοῦμαι,
'ἔχως καὶ μοῦ τὰ κίμουνα
'ς τὴν κλίνη ποῦ κοιμοῦμαι.
Μάϊ μου, μὲ τὰ 'ρείσια
Καὶ μὲ τὰμορφα κοράσια.

Τὸ Μάϊ καὶ τὸ Θεριστῆ
ποτὲ δεντρὶ δὲν πιάνει
μόν' τῆς ἀγάπης τὸ δεντρὶ
καρπούς καὶ φύλλα κάνει.
Μάϊ μου, μὲ τὰ κεράσια
καὶ μὲ τὰμορφα κοράσια.

Ἦρχεν ὁ Μάϊς, ἤρχενε
ἤρχεν τὸ καλοκαίρι
ἤρχαν τὰ σαρτολούλουδα
ποῦ θὰ γενοῦμε ταῖρι.
Μάϊ μου, μὲ τὰ λουλούδια
καὶ μὲ τὰμορφα τραγοῦδι.

ΠΕΡΙ ΛΥΚΟΠΑΙΔΩΝ

Περὶ παιδιῶν ἀρπαχθέντων ὑπὸ λύκων καὶ μετ' αὐτῶν διαιτωμένων ἐν σπηλαίοις, ἐρανεζόμεθα τὰ ἐπόμενα: Ὁ ἐν Σεκούνδρα ἱερεύς Ἐρχάρδ' ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῆς ἐν Βεγγάλῃ Ἀπιατικῆς Ἐταιρείας» τὴν ἐπομένην περιεργον ἐπιστολήν. «Δύο τοιαῦτα παιδιά ἔχομεν ἐν τῷ ὄρωστροφείῳ. Τὸ ἐν ἀνευρέθη ὑπὸ Ἰνδῶν, οἵτινες ἐξῆλθον πρὸς θήραν λύκων· ἐξεδιώχθη δὲ τοῦ σπηλαίου διὰ φλογῶν, καὶ ἐκοιμήθη ἐνταῦθα φέρον ἐπὶ τοῦ σώματος τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐγκαύματα. Ἐν τῇ διαίτῃ αὐτοῦ ἦν ὄλωσ ἄγριον ζῶον, πίνον ὡς κύων, καὶ μετ' ἠδονῆς τρώγον ὅσα καὶ ὠμά κρέατα πρὸ πάτης ἄλλης τροφῆς. Οὐδέποτε παρέμενε μετ' ἄλλων παιδιῶν, ἀλλ' ἀπεκρύπτετο ἐν τινι σκοτεινῇ γωνίᾳ· οὐδέποτε δὲ ἠβέλησε νὰ ἐνδυσθῆ, ἀλλὰ κατεζέγγυχε τὰ φορέματά του. Ὀλίγους μῆνας διέειπε παρ' ἡμῖν, διότι ἀσθενῆσαν ἐκ πυρὸς ἀπέστεχε πάσης τροφῆς· καὶ τοι δὲ ἐπί τινα χρόνον διετηρήσαμεν αὐτὸ διὰ παντοίων τεχνητῶν τροφῶν, ἀπέθανεν ἐπὶ τέλους. Τὸ ἕτερον παιδίον, ὅπερ ὁμοίως ἀνευρέθη μετὰ λύκων ὡς λύκος συνδιαιτώμενον, ἔχει ἡλικίαν δεκατριῶν περὶπου ἢ δεκατεσσάρων ἐτῶν, καὶ διακείμεν ἐνταῦθα ἐξ σχεδὸν ἑτη. Ἐδιδάχθη μὲν τὰ ἐκπέμπη φωνὰς, ἀ.λ.λ' οὐδέποτε ἠδυνήθη τὰ λαλήσῃ· μόνον δὲ τὴν ὀργὴν καὶ τὴν χαρὰν αὐτοῦ ἐκφράζει ἐλευθέρως. Ἐνίοτε ἐπιλαμβάνεται ὀλίγον τῆς ἐργασίας, ἀλλὰ μάλλον προτιμᾷ νὰ τρώγῃ ἢ δὲ ἡμέρωσις αὐτοῦ προήχθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ὀλιγώτερον ἤδη ἀρέσκειται εἰς τὴν ὠμοφαγίαν, ἂν καὶ ἀκόμη περισυνάγῃ ὅσα, καὶ ἐπ' αὐτῶν ἀκονᾷ τοὺς ὀδόντας. Ἀλλ' οὐδέτερά τῶν δύο τούτων ἀνακαλύψων εἶνε πρωτοφανές. Ἐν τῷ φρενοκομείῳ τῆς Λουκνόβης ὑπῆρχε ὁμοίον τι παιδίον ἐξῆχθὲν ὑπὸ Εὐρωπαϊοῦ τινὸς ἱατροῦ ἀπὸ σπηλαίου λύκων. Θαυμαστὴ εἶνε ἡ εὐκολία, μετ' ἧς τὰ παιδιά ταῦτα βαδίζουσι τετραποδιστί· πρὶν δὲ φάγωσιν ἢ φέρωσιν εἰς τὸ σῶμα τὴν τροφήν, ὀσφραίνονται αὐτῆς καὶ ἂν δὲν ἔχει εὐάρεστον ὄσμην, ἀπορρίπτουσιν αὐτήν».